

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 883179/2

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים
לפני כבוד הדיינים:

הרב הראשי לישראל הרב דוד ברוך לאו, הרב אליעזר איגרא, הרב א' אהרן כץ

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אלכס גרינשטיין)
נגד
המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אביבה לנקרי)

הנדון: חלוקת רכוש – העדר שיתוף ספציפי בדירה

פסק דין

לפנינו ערעור על החלטת בית הדין האזורי בחיפה, שדחה את דרישת המערערת לקבל זכות כלשהי בדירה הרשומה ע"ש המשיב, ושנקנתה על ידו לפני הנישואין.

החלטת ביה"ד קמא מבוססת על שלוש נקודות עיקריות העולות מתוך פסקי הדין של בתי המשפט שצוטטו על ידם:

א. נכסים שהוצאו מכלל נכסי השיתוף בסעיף 5 לחוק יחסי ממון, אין להחשיבם כנכסים משותפים בלא כוונה ל"שיתוף ספציפי";

ב. כדי לקבוע כוונת "שיתוף ספציפי" בדירה, לא די בכך ששני הצדדים חיו ביחד באותה דירה במשך חיי הנישואין, אלא יש צורך "בדבר מה נוסף" שיעיד על כוונת השיתוף;

ג. נטל ההוכחה לכוונה זו מוטל על כתפיו של בן הזוג שאינו רשום כבעלים של הנכס, שהוא נחשב לענין זה המוציא מחברו ועליו הראיה.

עיקר טענת המערערת [להלן: האשה] היא שיש להתייחס לדירה כאל נכס שבו היתה כוונת "שיתוף ספציפי", מבוססת על שש טענות:

א. זו היתה דירת המגורים היחידה של בני הזוג;

ב. בה נולדו בנותיהם;

ג. הדירה נרכשה בזמן שהיו כבר בני זוג;

ד. נלקחה משכנתא בעד הדירה;

ה. המשכנתא שולמה על ידי שני הצדדים, כאשר הבעל משלם את המשכנתא בפועל, ואילו האשה מממנת את הוצאות המחיה המשותפות;

ו. הושקעו בדירה כספים של המערערת.

שלוש הטענות הראשונות אינן מספיקות בענייננו, כפי שנקבע בפסקי הדין שצוטטו ע"י ביה"ד קמא, שדיוור משותף בלא "דבר מה נוסף" אינו מספיק לשמש כראיה על כוונת שיתוף. שלוש הטענות האחרונות הינן למעשה טענה אחת בלבד. שהרי כפי שנכתב בהחלטת ביה"ד קמא, האשה עצמה הודתה שהיא לא הוציאה מכספה לצורך השיפוצים, נמצא שהטענה היחידה שיש ביכולתה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לטעון היא, שיש לדון את השיפוף, שמומן ע"י הבעל, כאילו מומן גם על ידה, וזאת משום שהיא זו שמימנה את הוצאות המחיה, וע"י כך אפשרה לבעל להשיב את המשכנתא אשר לטענתה נלקחה לצורך השיפוף בדירה.

גם אם נניח כדבריה, קשה מאוד לקבוע בבירור שהתנהגות מעין זו מהווה הוראה על כוונת שיתוף בדירה, שהרי אין כאן תביעה להחזרת ההשקעה של הכספים בדירה, אלא ניסיון לקבוע שהשקעה כזו מלמדת על כוונת שיתוף, שכן ברור שאדם שגר בדירה באופן זמני אינו משקיע בה סכומים נכבדים כל כך. לכן כאשר למעשה השיפוף מומן על ידי הבעל, אף אם בפועל האשה הוציאה באותה תקופה סכומים גדולים יותר לצרכי מחיה, עדיין אין כאן הוראה ברורה על כוונת שיתוף בדירה.

כל זה אילו היתה האשה מוכיחה את טענותיה, אולם באמת הואיל ובדו"ח האקטואר שהתמנה ע"י ביה"ד נאמר בפירוש שלא הוצגו לפניו שום אסמכתאות לשיפוף מעבר לסכום של 40,000 ₪, נמצא שטענות האשה בעניין זה אין להן על מה להתבסס מבחינה עובדתית, ואין לדיין אלא מה שעניו רואות. ברור ששיפוף בסכום האמור או דומה לו אינו נחשב להוצאה משמעותית שניתן לבסס עליה טענה לשיתוף בדירה, ואין זו אלא הוצאה לצורך החיים המשותפים.

לכן נראה שצדק ביה"ד קמא בהחלטתו שלא הוכח שהאשה הייתה שותפה בשיפוף הדירה, ואם כן אין שום בסיס אחר לטענותיה.

מכיוון שכך הרי שלא זו בלבד שהאשה לא הוכיחה כוונת שיתוף, אלא שיש במקרה שלפנינו כמה דברים המצביעים על כוונה הפוכה, ובעיקר ניהול שני חשבונות בנק נפרדים, דבר שמראה על כך שבני הזוג עצמם אינם מתייחסים למשפחה שהקימו כאל ישות ממונית אחת, אם כן אין לפנינו שום סיבה לקבוע שדעת הבעל הייתה שאשתו תהיה שותפה מלאה בדירה, וכאמור בלא כוונה כזו מצדו, אין לאשה זכות בנכסים הרשומים על שמו.

מעבר לכך שיש לדון באופן עקרוני בשאלת כוונת השיתוף הספציפי, כי מעת שנקבע בחוק איזון משאבים, ועל פי ההלכה יש מקור לכך, היות שהזוג נישא על דעת כן, אבל יש מקום לומר ש"אין לך בו אלא חידושו" והבו דלא להוסיף עלה.

לאור האמור אנו פוסקים:

א. ביה"ד דוחה את הערעור של האשה, וקובע שהצדק עם ביה"ד קמא, שיש לדחות את דרישת האשה לקבל חלק מן הדירה הרשומה על שם הבעל.

ב. ניתן לפרסם בהשמטת פרטי הצדדים.

ניתן ביום כ"ז במרחשון התשע"ז (28/11/2016).

הרב א' אהרן כץ

הרב אליעזר איגרא

הרב דוד ברוך לאו